

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 февруари 1976 година *

По дело 52-75

Комисията на Европейските Общности, представлявана от нейния правен съветник Cesare Maestriperi, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в офисите на нейния правен съветник Mario Cervino, Bâtiment CFL, place de la Gare,

ищец,

срещу

Италианската република, представлявана от нейния посланик Adolfo Maresca, в качеството на представител, подпомаган от г-н Ivo Maria Braguglia, заместник държавен адвокат, със съдебен адрес в Люксембург в италианското посолство,

ответник,

с предмет иск за установяване на това, че Италианската република не е изпълнила свое задължение съгласно член 43 от Директива № 70/458/ЕИО на Съвета от 29 септември 1970 г. относно търговия на семена от зеленчукови култури,

СЪДЪТ

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutscher, председател на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н M. Sørensen, Lord Mackenzie Stuart и г-н A. O'Keefe, съдии,

генерален адвокат: г-н H. Mayras,
секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 10 юни 1975 г., Комисията предявява иск пред Съда, съгласно член 169 от Договора за ЕИО, с цел да установи, че с невъвеждането в сроковете, установени в член 43 от Директива № 70/458 на Съвета от 29 септември 1970 г. за търговия на семена от зеленчукови култури (ОВ L 225, стр. 7, кодифициран текст, като се вземат предвид последващите изменения, ОВ C 66, 1974 г., стр. 62), на всички законови, подзаконови и административни разпоредби, необходими за изпълнение на разпоредбите на посочената директива, Италианската република не е изпълнила своите задължения съгласно Договора.

---

* Език на производството: италиански.

2. Тъй като Съветът е знаел, че разликата, която съществува между националното законодателство, използвано по отношение на семената от зеленчукови култури, представлява пречка за търговията между държавите-членки, чрез Директивата от 29 септември 1970 г. той се стреми да въведе чрез директивата от 29 септември 1970 г. общи правила, които обхващат общи изисквания относно търговията с такива семена, между държавите-членки и националните пазари.

3. Настоящата директива определя период за прилагане на националните мерки, който изтича на 1 юли 1972 г.

4. Комисията твърди, че Италианската република все още не е приела необходимите мерки, за да изпълни разпоредбите на директивата относно:

а) създаването на национален каталог за сортове зеленчукови видове и определяне на условията за включване на сортовете в тези каталози (членове 3 - 15 от директивата);

б) класификацията на семена (членове 2 и 20 от директивата);

в) условията за търговия със „стандартни“ семена (членове 24 - 26 от директивата);

г) премахването на пазарните ограничения за семена в съответствие с разпоредбите на директивата (член 16, параграф 1 и член 30).

5. Италианската република отбелязва, че основните принципи, които се съдържат в Директива № 70/458, са били въведени в италианската правна система със Закон № 1096 от 25 ноември 1971 г., който установява правила за производството и търговията със семена, и с подзаконовите разпоредби за неговото прилагане, които са били одобрени с Указ на президента на републиката № 1065 от 8 октомври 1973 г., и че, в допълнение, регистърът на сортовете на определени градинарски видове е бил създаден с Указ на президента на републиката от 26 април 1973 г.

6. Въпреки че приема, че не е спазила сроковете за прилагане на разпоредбите на директивата, посочени от Комисията в нейната искова молба, Италианската република твърди, че това закъснение е оправдано.

7. В това отношение Италианската република твърди по-специално, че установеният период от член 43 от Директивата е бил твърде кратък. Прилагането на специфичните и точни разпоредби на директивата е доказано сложен въпрос, в резултат на който хармонизацията на националното законодателство с настоящите разпоредби на директивата изисква обширно проучване, многобройни консултации със съответните земеделски сектори и голям брой междуведомствени срещи.

8. Несъответствието на срока е било доказано с факта, че никоя държава-членка не е успяла да приложи директивата от 1 юли 1972 г., дата, определена за тази цел, и че в определени държави само е била приложена през м. юни и м. октомври 1974 г.

9. При всички случаи, законопроектът, който е имал за цел пълното въвеждане на директивата в италианската правна система, е бил одобрен на 3 декември 1975 г. от Камарата на депутатите, като неговото одобрение излиза на дневен ред на заседанието на Сената от 15 януари 1976 г. и само правителствената криза е попречила за неговото приемане на тази дата.

10. Правилното приложение на всяка директива е особено важно, тъй като мерките за прилагане са оставени на преценката на държавите-членки и биха били неефективни, ако желаните цели не са постигнати в предвидените срокове. Въпреки че разпоредбите на всяка директива са също толкова задължителни за държавите-членки, към които са отправени, колкото и разпоредбите на всеки друг нормативен акт от правото на Общността, такова действие се прилага *a fortiori* към разпоредбите относно периодите, които позволяват приложението на предвидените мерки, по-специално, тъй като съществуването на различия в разпоредбите, които се прилагат в държавите-членки след като тези периоди са изминали, могат да доведат до дискриминация.

11. Освен това, закъснение може да има и от страна на държава-членка при изпълнение на задължения, наложени от директива, на която може да се позове държава-членка, за да оправдае, дори временно, неизпълнението на своите задължения. Договорът не създава само взаимни задължения за различните субекти към които се прилага, а установява нов правен ред, който определя правомощията, правата и задълженията на посочените субекти, както и процедурите, необходими за установяването и наказването на всички нарушения.

12. Ако за периода, определен за приложението на директивата се докаже, че е прекалено кратък, единственото средство за действие, което е съвместимо с правото на Общността и е на разположение на засегнатата държава-членка, се състои в предприемане на съответните инициативи от Общността за постигане на необходимото продължаване на периода от компетентната институция на Общността.

13. В това отношение, по настоящото дело може да се отбележи, че Съветът действително е решил да продължи периода, определен за прилагане на някои разпоредби от директивата и по-специално чрез Директива № 72/418 от 6 декември 1972 г. (ОВ L 287, стр. 22) и Директива № 73/438 от 11 декември 1973 г. (ОВ L 356, стр. 79).

14. На последно място трябва да се припомни, че съгласно член 169 от Договора, държавите-членки носят отговорност, независимо от това кой държавен орган е отговорен за неизпълнението, и че държава-членка не може да се позовава на разпоредби, практики и обстоятелства, които съществуват в нейната вътрешна

правна система, за да оправдае неизпълнението на задълженията и сроковете, според директивите на Общността.

15. Следва, че с неприемането в определения срок на всички разпоредби, необходими за изпълнение на Директива № 70/458 на Съвета за търговия на семена от зеленчукови култури, Италианската република не изпълнява едно от своите задължения съгласно Договора.

По съдебните разноски

16. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Ответникът е загубил делото.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Постановява, че с неприемането в установените срокове на всички закони, подзаконови и административни разпоредби, необходими за изпълнение на Директива № 70/458 на Съвета от 29 септември 1970 г. за търговия на семена от зеленчукови култури, Италианската република не изпълнява едно от своите задължения съгласно Договора.

2) Ответникът се осъжда да заплати съдебните разноски.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 26 февруари 1976 година.

Подписи